

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Josefa Baxy, Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně **W. X. L.**, zastoupené Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou se sídlem Praha 2, I. P. Pavlova 3, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2005, č. j. OAM-939/VL-07-ZA09-2005, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2005, č. j. 56 Az 106/2005 – 24,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 9. 6. 2005, č. j. OAM-939/VL-07-ZA09-2005, žalovaný zamítl žádost žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“, ve znění účinném do 31. 8. 2006).

Žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného podala žalobu, kterou Krajský soud v Brně zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. rozsudkem ze dne 30. 11. 2005.

Rozsudek žalobkyně (dále též stěžovatelka) napadla kasační stížností. Uvedla, že kvůli svému nízkému vzdělání neměla nikdy žádné zaměstnání a pouze pomáhala v domácnosti. Tzv. „náhončí“ jí slíbili práci v zahraničí. V České republice se pak seznámila s krajanem, v lednu 2005 se jim narodilo dítě. V případě návratu do Číny nebude moci dítěti zajistit péči a obživu na takové úrovni jako v České republice. Z těchto důvodů je její případ zvláštního zřetele hodný a žalobkyně tak splnila podmínky pro udělení humanitárního azylu. Krajský soud však řádně nezkoumal, zda podmínky § 14 zákona o azylu nebyly dány. Nepřezkoumal tedy meze správního uvážení správního orgánu a rozsudek je z toho důvodu nepřezkoumatelný. Dále se nezabýval ani tím, zda žalovaný vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Současně požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť zákon o azylu, ve znění účinném od 13. 10. 2005, spojuje odkladný účinek přímo s podáním kasační stížnosti.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Stěžovatelka namítla nepřezkoumatelnost rozsudku, neboť krajský soud se nevypořádal s žalobním bodem mířícím do neudělení humanitárního azylu žalovaným. Podle výše citovaného usnesení se o případ přijatelnosti kasační stížnosti může jednat mj. tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele; příkladem toho může být např. hrubé pochybení krajského soudu v jednotlivém případě při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud však v rámci této kategorie přijatelnosti není povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. To konkrétně znamená, že některé typové případy, ve kterých byly do účinnosti § 104a s. ř. s. kasační stížnosti shledávány důvodnými a na jejich základě kasační soud rušil rozhodnutí krajských soudů, nemusí již být nyní vůbec shledány přijatelnými a tedy ani věcně projednatelnými. To platí zejména v případech porušení kogentních procesních norem, která automaticky vedla ke kasaci rozhodnutí krajských soudů.

V nyní souzené věci se krajský soud skutečně nezabýval žalobním bodem mířícím do neudělení humanitárního azylu, nicméně toto opomenutí nebylo tak výrazné intenzity, aby mělo vliv na rozhodnutí ve věci samé. Totiž, k otázce povinnosti správního orgánu posuzovat podmínky pro udělení humanitárního azylu za situace, kdy je žádost o udělení azylu zamítána jako zjevně nedůvodná podle § 16 zákona o azylu se již dříve vyjádřil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku 15. 10. 2003, č. j. 1 Azs 8/2003 - 90, www.nssoud.cz, přičemž uzavřel, že výrok o zamítnutí žádosti o udělení azylu podle § 16 zákona o azylu je s výrokem o neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu v logickém rozporu. Předmětná vada řízení před soudem tak nemohla způsobit přijatelnost kasační stížnosti, neboť ani její odstranění by nevedlo ke změně rozhodnutí ve věci samé.

Obecné námítky týkající se nedostatečného soudního přezkumu postupu správního orgánu při zjišťování skutkového stavu bez upřesnění konkrétních pochybení jak soudu, tak správního orgánu, pak byly již předmětem množství rozhodnutí zdejšího soudu, namátkou lze uvést například rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 - 61, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 - 103, www.nssoud.cz.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námítky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2007

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu